Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 Улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 Улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 28. Середа 6 (18) Лютого 1891. Рôкъ I.

Переглядъ политичный.

Архикнязь Фердинандъ д'Естъ выѣхавъ въ пятницю вечеромъ по осьмидневнôй гостинѣ въ Петербурзѣ до Москвы. На дворци пращала его симпатично вся царска родина. Въ суботу въ полудне станувъ архикнязь въ Москвѣ. На дворци повитали его ґен.-ґубернаторъ и всѣ найвысшѝ достойники войсковѝ и цивильнѝ. Зъ дворця поѣхавъ архикнязь до Кремля и замешкавъ тутъ въ апартаментахъ наслѣдника престола. По снѣданю бувъ архикнязь зъ визитою у ґен.-ґубернатора, у шефа военного округа ґен. Костанды и у графôвъ Орлова и Давидова. Опôсля оглядавъ архикнязь соборъ кремлѣнскій и палату. Въ Москвѣ пробуде архикнязь два днѣ и верне ôдтакъ просто до Будапешту.

Изба депутованыхъ Сойму пруского обрадуе теперь надъ уставою о податку доходовôмъ. Правителство бажае за еи помочею осягнути лишень справедлившій роздѣлъ тягарôвъ податковыхъ; убожшѝ клясы мають одержати деякѝ пôльги въ тягарахъ, а за то богатшѝ мають оплачувати бôльшій податокъ, якъ до теперь. Потреба подѣлу такого ôдчувае ся ôдъ многихъ вже лѣтъ, и хотяй бôльшôсть депутованыхъ есть приклонна такôй реформѣ, то все таки проектъ уставы може натрафити на бôльшѝ трудности. Центрумъ и сторонництва независимѝ боять ся, що новѝ стопы податку доходового обмежать еще бôльше дотеперѣшне право голосованя въ IIôй а еще бôльше въ IIIôй класѣ и длятого домагають ся, щобы осôбне постановленье, добавлене до уставы, гарантовало дотеперѣшнѝ права выборчѝ.

Въ суботу выголосивъ Рудини въ итальскôмъ парляментѣ програму, якои держати ся хоче новый габинетъ. Часть програмы, дотычача ôдносинъ Италіи до иншихъ заграничныхъ державъ, не принесла ничь нового, була она повтореньемъ того, що вже пôднѣсъ Рудини въ нотахъ оповѣщуючихъ чужимъ державамъ змѣну кабинету. О якôй небудь змѣнѣ ôдносинъ внѣшныхъ анѣ бесѣды бути не може, противно конечно потреба усовершати и розширювати ôдносины тотѝ въ тôмъ напрямѣ, въ якôмъ ширили ихъ попередники Рудиного.

Важнѣйшою за тое есть та часть програмы, де обговорюе ся станъ внутрѣшный Италіи. Рудини не хотѣвъ дурити себе и другихъ. Наколи Криспи голосивъ, що станъ Италіи есть бôльше цвѣтучій, якъ коли небудь, Рудини высказавъ згôдно зъ правдою, що бôльшого заколоту, якъ на теперь въ Италіи знайти не можна. Пôднѣсъ яко фактъ великои ваги то, що сила Италіи, часть народа щиро ôдданого Церквѣ, цѣлкомъ ôдсунула ся ôдъ житя публичного, а противно провôдъ интересôвъ державы взяли въ свои руки люде новѝ, котрыхъ задачею бурити все, пôдкопувати религію, престолъ, порядокъ суспôльный, а все то въ имя якогось поступу, за котрый загалъ не знае, а лишень назвою его уводить ся. На станъ такъ сумный не ма иншого лѣку, якъ лишень въ мѣру его змаганя ся атаковати го якъ найлагôднѣйше, а противно тымъ сильнѣйшихъ противъ него уживати средствъ, чимъ бôльше ôнъ уступае. Не дразнити тому нѣкого, се задача Рудиного. Заразомъ заповѣвъ ôнъ, що цофае всѣ проекты Криспія, перше всего реформу администраційну, котра мала знищити провинціи, опôсля всякѝ другѝ реформы дотычачѝ Церкви и дотеперѣшного устрою Италіи.

Но натомѣсть заявивъ Рудини, що всѣ силы зверне до того, щобы черезъ пôднесенье финансôвъ зменшити и усунути заколотъ безладдомъ тыхъ финансôвъ спроваджений. Вскорѣ мае Рудини предложити ôдповѣднѝ до того проекта.

Ватиканъ принявъ новый габинетъ дуже осторожно. О погодженю ся Ватикану зъ правительствомъ италійскимъ и мовы бути не може, но всегда давъ бы ся завести якійсь modus vivendi, хотяй далекій ôдъ тѣны навѣть пôдозрѣня, будь-то-бы Ватиканъ мовчки годивь ся зъ теперѣшнымъ порядкомъ. За Криспія modus такій бувъ неможливый. Бути може, що Рудини постарае ся о усуненье безъустанныхъ напастей на Ватиканъ и не допустить до такъ разячихъ кривдъ, якѝ за часу Криспія мусѣли терпѣти институціи церковнѝ.

Въ пятницю доручивъ Стамбуловъ представителеви нѣмецкому въ Софіи ôдновѣдь на ноту россійску въ справѣ нигилистôвъ укрываючихъ ся въ Болгаріи. Ôдповѣдь та голосить, що зъ 13 осôбъ, зазначеныхъ нотою россійскою, сѣмъ заразъ по заименованю комисіи, котра мала розслѣдити справу сесю, добровôльно опустило Болгарію и перенесло ся до Сербіи, решта мае болгарскѝ индиґенаты. Суть то люде, котрѝ нѣколи до жадныхъ робôтъ нигилистичныхъ не мѣшали ся, ôдколи перебувають въ Болгаріи. Всѣхъ иншихъ Россіянъ, котрѝ не мають паперôвъ льегитимаційныхъ, и не знати, въ якôй цѣли мешкають въ Княжествѣ, правительство постарае ся въ якъ найскоршôмъ часѣ усунути, но перше всего мусить розслѣдити ихъ ôдносины, для уникненя всякои несправедливости. Двохъ такихъ емигрантôвъ

БЕЗЪ СЕРЦЯ

(Зъ житя бойкôвъ)

Написавъ

ІЕРОНИМЪ Я. ЛУЦЫКЪ.

(Конець).

XIV.

Весна — рай божій, май. Повѣяла леготь, сплыли снѣги, вѣчно зеленѝ сосны зазеленѣли ся еще бôльше. Весна, ахъ! то слово кôлькожь красы мае въ собѣ? А весна въ горахъ! Я бачивъ еѣ, я живъ нею, та бôльше весны такои не дôжду ся въ житю... Весело жие ся тамъ, та любо! Хоть нужда, хоть холодъ притисне каменемъ недолѣ грудь твою, споглянь лишь на то небо голубе, чисте, безхмарне, споглянь на верхи тотѝ, де мѣсцемъ зеленѣе молода травиця, а мѣсцемъ покрываломъ бѣлымъ розстеливъ ся снѣгъ, послухай того спѣву пташенятъ, що середъ гущавины звенить дзвôночкомъ, а забудешь на всяке горе, на всякій сумъ, на всю недолю, и зрадѣешь мовь дитина серцемъ. Боже! одной весны дай еще дожити середъ гôръ тыхъ, ще разъ споглянуть на то небо, що чуднѣйше свѣтить тамъ и грѣе, а бôльше щастя — не хочу.

XV.

Въ лязаретѣ Самбôрскôмъ лежить воякъ недужій. Комната велика, простора, лôжокъ повно, та всѣ порожнѝ, лишь одно, въ найдальшôмъ кутику заняте нашимъ вoякомъ. Лежить нещасный, лице запале, сказавъ-бысь, що мерлець вставъ зъ могилы и положивъ ся на лôжко тое. Лишень однѝ очи свѣтять блескомъ, але и блескъ сей дивный, дуже дивный. Грудь пôдносить ся и волнуе, пôзнати, що лишень зъ трудомъ удасть ся недужому втягнути въ ню дрôбку воздуху.

А коли глянешь черезъ ôкно, и побачишь за нимъ городець повный зеленѣ, коли побачишь розвитѝ дерева, а потôмъ звернешь свое око на молодого жовнѣра стисне ся серце и залье горестею. И тутъ и тамъ весна, тôлько що тамъ весна починае ся розвивати, а туть страшна осѣнь зближае ся до веснянки, доперва що розвитои.

Жовнѣрь сей, то — Гнатъ. Шестый мѣсяць лежить ôнъ вже въ лязаретѣ, зъ маневрôвъ привезли го недужимъ, на тôмъ зложили лôжку, на котрôмъ лежить и нынѣ. Слабôсть Гната дивна, не болить его здае ся нѣчо, та стати не можна на ноги, не ма силъ, не ма житя.

Гната доглядавъ другій жовнѣрь, таки зъ того самого, що и ôнъ, села. Неразъ пытае ся товаришь:

— Гнате! що тобѣ?

— Ничо, братику, ничого. Менѣ добре, тôлько хотѣвъ-бымъ стати на ноги, выйти на свѣтъ Божій.

Здвигае плечима камратъ.

— Не довго тобѣ — думае не довго жити! Не выйдешь ты на свѣтъ бôльше, та понесуть тебе другѝ.

Цѣле щастье Гната, если вспертый на раменахъ Данила може пôдôйты до ôкна. За ôкномъ тымъ камяниця за камяницею, лишь горою по надъ камяницѣ видно тѝ верхи любѝ, покрытѝ лѣсомъ. То такъ близько-близенько, Гнатъ, взлетѣвъ-бы крилами до нихъ, та крилъ не мае, а хоть-бы и знайшли ся, не булобы вже силы взлетѣти, понести ся горою.

— Отъ тамъ-бы менѣ хоть на хвилину, а я бувъ-бы здоровый — щасливый знову.

И нынѣ лежить нашь Гнатъ, та якось тяжше лежати; бôльша нудьга давить серце, въ головѣ ся крутить темнѣе въ очахъ.

Не знае бѣдака, що дохторы не вѣщують ему житя до завтра. Не знае, що стоить ôнъ надъ отвертою могилою.

И думка за думкою мкне ся.

— Чи побачу я ще село свое? Чи побачу тѝ двѣ могилы батька та матери?

Чи побачу и... тутъ гадка перериває ся, бо вся кровь бе ему до головы.

— Зневолили — ôддали за другого... Бѣдна Гандзя!...

Наставъ вечѣрь. Зазорѣло небо сотнями зôрниць, зôйшовъ мѣсяченько зза хмары, освѣтивъ небо цѣле бѣлымъ блескомъ та ôдбивъ ся ôдъ мурôвъ домôвъ.

Гнатъ лежавъ на лôжку, камратъ змученый перекинувъ ся и заснувъ здорово.

Якъ любо тамъ на свѣтѣ шепнувъ Гнатъ. Отъ теперь бы менѣ бути въ дома.

вже выдалено зъ краю. Дальше заявляє Стамбуловъ, що правительство болгарске доложить всѣхъ силъ, щобы Россія не потребовала жалити ся на єи нельояльность взглядомъ интересôвъ россійскихъ.

На дняхъ донесли мы о депутаціи, яку выслали робôтники бельгійскі до короля. Теперь генеральна рада сполученъ робôтничихъ въ Бельгіи выдала ôдозву до Епископôвъ бельгійскихъ, въ котрôй просить ихъ, щобы ужили свого впливу на користь загального голосованя. Ôдозва заявляє, що робôтники хотять ужити всѣхъ льегальныхъ средствъ, щобы добити ся свого, а доперва єсли все то не поможе, розпôчне ся довге безроботьє, котре гôрко скôнчить ся для тыхъ, котрі стоять на перепонѣ жаданъ робôтникôвъ.

Манифестаціи Франціи на користь Россіи доходять ажь до смѣшности. Не давно тому витали всѣ зъ найбôльшимъ восторгомъ россійского офицера Винтера, котрого заслугою цѣло то, що пѣхотою прійшовъ до Парижа. При страченю розбôйника Eyraud-a бувъ и Винтеръ свѣдкомъ екзекуціи придивляючись цѣлôй тôй сценѣ зъ найбôльше циничнымъ супокоємъ и легковажачою холодно-кровностію. Обрушило то Французôвъ. Цѣла праса смѣє ся теперь зъ правительства, що симпатіи свои до Россіи манифестує въ такъ дивный способъ, що осмѣшує ся, пôдносячи до геройства тоє, що ктось зробивъ пѣшки 1600 кильометрôвъ дороги. *Eclair* описуючи сесю справу кôнчить: „Дѣйство той славный аліянсъ французко-россійскій робить зъ насъ — блазнôвъ. Въ загалѣ прасѣ французкôй надоѣли вже безустанні гимны похвальні на честь Россіи, а гимны зъ пониженьємъ достоинства Франціи, котра въ симпатіи до Россіи не видить для себе жадноѝ або дуже малу користь.

Пастырске выборче посланіе
Австрійского Епископату.

Передъ настаючими выборами, такъ важными для нашои Монархіи, для суспôльности, для Церкви католицкои въ австрійскôй Державѣ — озвавъ ся голосъ поважный — цѣлого австрійского Епископату.

Пастырске посланьє до клиру и исповѣдникôвъ католицкихъ, пôдписане всѣми Архієпископами и Епископами — то подія первостепенноѝ важности въ тôмъ власне часѣ, коли всѣ народы обширнѣйшои нашои ôтчины австрійскои мають собѣ выбрати заступникôвъ до державнои Рады.

Тѣсный объемъ нашои часописи не позваляє на помѣщенье цѣлого того пастырского голосу, тожь подамо лише короткій начеркъ змѣсту того величавого документу.

Посланіе зазначивши, що вже короткій часъ дѣлить насъ ôдъ выборôвъ, завзываѣ выборцѣвъ, щобы гôдно ôдповѣли свому обовязкови горожаньскому, тымъ бôльше, що сповнити имъ єго треба въ часахъ дуже поважныхъ:

„Часъ, въ котрôмъ жиємо, єсть дуже поважный. Чи на то треба богато слôвъ, щобы то доказати? Наставъ поважный часъ черезъ трудности, які стрѣчають многі круги въ честнôмъ змаганю заробити собѣ на щоденне удержанье житя. Наставъ часъ поважный, бо въ тыхъ кругахъ настало за для того по части люте невдоволенье. Наставъ часъ поважный, бо надъ людскою суспôльностію зависла туча, грозяча потрясти тою суспôльностію. А якъ поважный наставъ часъ, выходить хоть-бы зъ того, що лишь зъ трудомъ можна удержати законный порядокъ; що духъ розпусты и супротивленя властямъ Богомъ назначенымъ, праву и обычаямъ, обгортає чимъ разъ бôльші круги; що зневохоченьє сердецъ росте чимъ разъ бôльше и що борба всѣхъ противъ всѣмъ стає чимъ разъ грôзнѣйшою. Правда, мы не повинні забувати и на то, що доброго намъ нашѣ часы приносять, на тôй величезный поступъ въ многихъ устрояхъ земныхъ, на легку комуникацію, на чимъ разъ бôльше ширшанье просвѣты и культуры. Але по-при то все, вырыває и богато злого; по-при то добувають ся на верхъ проявы, котрыхъ лишь дуже жаловати треба. Вѣра христіяньска, христіяньскій обычаѣ марнѣють; праса, що поклапяє ся невѣрству, ослаблює зъ кождымъ днемъ истнуючу повагу; середъ робôтничои клясы ширять всюды люде перевороту невдоволенье и ненависть клясову. Въ житю зарôбковôмъ нема правдивои любови ближнього а настало безвзглядне вызыскуванье, взаимна недовѣрчивôсть и односторонне запанованье интересу затроює публичне житьє".

Дальше голосить „Посланіє", що тото власне спонукало епископôвъ, щобы пригадали выборцямъ на обовязки ихъ, *яко вѣрныхъ католицкихъ австрійцѣвъ*. Ôдъ выборцѣвъ залежить цѣла дѣяльность Рады Державнои, и на нихъ не меньше, якъ и на послôвъ спадає ôдвѣчательность, єсли Рада выдасть законы, зъ котрыми народъ не годить ся. Будучу Думу державну жде велика задача, она маѣ полагодити много ôдносинъ дотычащихъ житя церковного и горожаньского.

Потреба полагодити конечно пытанье соціяльне, ôдъ котрого зависить добро широкихъ кругôвъ суспôльности. Бо хотяй правительство робить много, то все таки, що дня змѣняють ся обставины и ôдповѣдно до змѣнъ тыхъ треба такожь змѣняти и законы. Конечно для того рѣчею высылати до Думы мужѣвъ, котрі-бы досвѣдомъ, характеромъ непоколебимымъ и патріотизмомъ ведені се пытанье полагодили

Задачею дальшою Думы то сполученье интересôвъ цѣлоиДержавы зъ рôжнородностію интересôвъ поодинокихъ австрійскихъ народôвъ, бо ôдъ сполученя того зависить сила Державы и єи становище въ свѣтѣ.

Такожь задачею Думы буде зважати и на духовне добро людскости, полагодити законодавство, котре въ многихъ точкахъ взяло напрямъ противный правамъ католицкои Церкви.

А остаточно пôдносить „Посланіє" конечность полагодженя справы шкôльнои. Отъ дотычне мѣсце „Посланія".

„Мы вже доносили вамъ, що справа шкôльна позостала на жаль ажь до сеи поры ще безъ пожаданого успѣху. Религія не єсть пôдставою и провôднымъ правиломъ нашои теперѣшнои школы народнои, єѣ обмежено на такъ малу мѣру религійныхъ практикъ, що религійне почутьє мусить ослабѣти. Прочі предметы суть ôдъ религіи независимі, а часто стають ся єй навѣть шкôдливі. Церковь не має участи въ надзорѣ шкôльнôмъ, не має впливу на образованье учителѣвъ и ихъ дѣланье и мы не можемо васъ забезпечити, що ваші дѣти будуть выховувати ся въ школахъ католицкихъ. Вашимъ и нашимъ обовязкомъ єсть тому зарадити. Мы, епископы, пôдносимо ôдъ двайцять лѣтъ свôй голосъ; коли-жь сумні наслѣдки устрою шкôльного будуть и дальше тревати, то вина за то не на насъ, але на васъ спаде, бо вы не користали зъ своихъ правъ пôсля обовязку и совѣсти и не высылали до рады державнои людей, котрі-бы указували правительству правдиву дорогу.

Дальше наступає зазывъ до выборцѣвъ, щобы выбирали людей твердого характеру, котрі малибы на оцѣ ôтвѣчательнôсть передъ Богомъ, щобы выбирали мужѣвъ *католицкихъ* але католицкихъ зъ переконаня, бо они можуть найбôльше помагати Цѣсареви въ справахъ соціяльныхъ, они полагодять въ духу Церкви, котра цѣнить зарôвно права кождого народу, але не хоче, щобы народы ôдокремнювали ся и ôддѣляли ся ôдъ себе, справу єдности державы, они наконець будуть заступати интересы нашои Церкви.

Але якъ не-будь будете выбирати, пише „Посланіє" противъ якого не-будь станете про-

---

Наразъ прошибла голову гадка.

— Встану, подôйду до ôкна, лекше менѣ буде.

Довшого треба було часу, занѣмъ нещасный жовнѣръ злѣзъ зъ лôжка. На чворакахъ майже хапаючи ся лôжокъ долѣзъ до ôкна, и може самъ не знаючи якъ, отворивъ єго.

Холодъ ударивъ на него, но для травленого горячкою Гната бувъ ôнъ правдивою охолодою. Гнатъ дививъ ся на верхи свои, дививъ ся на нихъ, любовавъ ся освѣченымъ свѣтломъ мѣсяця лѣскомъ. Наразъ на верху засвѣтивъ огонь.

Напередъ маленькій, по тôмъ бôльшій. Гнатъ знавъ, що значить се — то чабанъ сидить за ôвцями. Щасливый ôнъ, скôлько разôвъ щаслившій ôдъ Гната.

Огонь, не велика рѣчь, а прецѣнь половину житя давъ бы бувъ Гнатъ за тоє, щобы мôгъ сѣсти при огни тôмъ. Не знавъ, що щось бôльшого чекає єго. Зъ верха почули ся звуки тримбиты и розлили до кола, сумні якъ звычайно, бо сумна доля грайючого, но за то чисті, повні силы, проникаючі на скрôзь душу:

Гнатъ слухавъ ихъ, поблѣдъ въ десять разъ гôрше, волосье розвѣяло ся, мѣсяць освѣчувавъ лице и додававъ бôльше угрозы тымъ краснымъ еще а страшнымъ чертамъ єго лиця. Трамбитаръ по короткôй перервѣ загравъ веселу пѣсню. Гнатови здавало ся, що пѣсня та, то молодôсть єго, скôнча, безжурна, то вѣкъ дитинства смѣючого ся, якъ смѣють ся звуки тои пѣсни. Въ тôмъ звуки змѣнили ся, зъ веселыхъ перейшли въ поважні, а при тôмъ солодкі, милі. То єго любовь до Гандзѣ, то хвилѣ солодкі, повнонадѣйні, любі.

Тримбитаръ уставъ — Гнатъ стиснувъ сильнѣйше раму ôкна, а очима впивъ ся въ огонь, котрый ставъ вже пригасати. II знову понесли ся звуки але сумні, горестні; не хотѣвъ-бысь, а плакати мусишь. То часъ єго службы, де кождый день — то нова слеза, то новый камѣнь, новый крестъ, нова мука.

И знову утихъ трамбитаръ, та по хвилѣ озвавъ ся знову. А голосъ трамбиты бувъ тихій, потôмъ голоснѣйшій, потôмъ повенъ силы понѣсъ ся по верхахъ и скеляхъ, ôдбивъ ся сотнымъ ôдгомономъ — здавалось, що верхъ передавъ єго верхови, що зъ ялицѣ нѣсъ ся ôнъ на другу, кождôй оповѣщуючи якусь велику новину. Остовпѣлый Гнатъ слухавъ, а въ грудяхъ му грало — клекотѣло. Боже, ще разъ побачити тѣ горы мои, ще разъ до нихъ вернути.

Трамбита стала знову притихати. Гнатъ высунувъ ся бôльше зъ ôкна, щобы не полишити нѣ одного сотнои частинки одного звука.

Наразъ утихъ чабанъ.

Зимный холодъ повѣвъ на Гната, Бѣдный жовнѣръ ухопивъ ся рукою за грудь, де пекло єго и давило. Въ тôмъ струя кровы кинула ся єго устами. — Гнатъ упавъ. Лоскôтъ збудивъ камрата, прискочивъ, та та було часу тôлько, щобы донести Гната на лôжко.

— Боженьку — прошептавъ еще Гнатъ — кобы менѣ тамъ . . . до дому . . . я бы . . . Мати Божа . . .

Гнатъ умеръ.

Въ тôй хвили заграла знову трамбита. Єи тоны були сумні, но повні надѣєю. Здавалось, що спѣвають они „Со Святыми упокой". И на звукъ тôй зворушили ся знову ялицѣ и головы склонили до землѣ, и пташня заспѣвала, и вѣтеръ легонькій зворушивъ травицю, щобы кожда травиця, кожде деревце, кождый листъ, яко частка гôръ дôзнавъ ся, що сокôлъ вылетѣвшій зъ гнѣзда того, померъ на чужинѣ.

XX.

Въ Гната селѣ за церквою на кладовищи три могилы. Одна крыє Гнатового батька, друга матѣръ, въ третôй, трошки ôдсуненôй — Гандзя.

А въ Самборѣ на кладовищи, пôдъ самымъ ровомъ такожь запала могила. Ту лежить Гнатъ. Ту добре єму, ту любо, безжурно. И не знати зъ ôдки на гробѣ выросла ялиця. На нѣй то якъ настане яръ божа и пташня поверне, сѣдає пташка и сумненько звонить голосочкомъ и плаче. Чогожь она плаче?

Не знаю!

Може жалко ѣй стало того „бойка", що померъ зъ туги за рôднёю, за домомъ, за гôрами.

— Не плачь пташко, не тужи, тажь ôнъ бувъ — безъ серця!

Писавъемъ у Львовѣ 1891.
въ незабудь Иліи Лѣниньскому.

тивника, то оминайте все, що може нарушити суспôльный, горожаньскій, або національный та религійный спокôй. Коли хочете, щобы доброе законодавство соціяльне повздержало переворотъ; щобы народы державы шанували взаимно свои права; щобы посланники невѣрства перестали обезсилювати дѣяльнôсть Церкви; щобы школа перестала бути розсадникомъ рôвнодушности въ справахъ вѣры: то выбирайте рѣшучихъ мужѣвъ, католикôвъ зъ переконаня!

(Конець буде).

Акція передвыборча.

Головный рускій комитетъ выборчій у Львовѣ, на засѣданю зъ дня 14 нов. ст., рѣшивъ поставити кандидатуры:

1. Юліяна Романчука, на округъ Долина-Калушь-Бôбрка.
2. Константина Телишевского, на округъ Самбôръ-Старемѣсто-Турка-Рудки.
3. Льва Шеховича, секретаря рады суду окружного въ Перемышли, на округъ Золочѣвъ-Перемышляны.

Въ Городенцѣ ôдбули ся дня 9 с. м. предвыборчи зборы для нарады надъ выборомъ посла до Думы державнои. Зъ повѣту залѣщицкого прибула депутація зъ 4 членôвъ ôдъ завязаного вже комитету повѣтового. Оба комитеты (залѣщицкій и городеньскій) обговорювали справу кандидатуры. Селяне поставили кандидатуру п. Окуневского. Той принявъ кандидатуру пôдъ условіемъ, що за нимъ стане и священьство, заразомъ заявивъ, що еслибы его кандидатура стала ся неможливою, та ôнъ зрече ся еѣ на користь кандидата *лишень потвердженого головнымъ рускимъ комитетомъ у Львовѣ.*

Въ Станиславовѣ заявивъ спершу свою кандидатуру Преосв. Еп. Пелешь, но опôсля ôдкликавъ еѣ. Повѣтовый комитетъ пôдпирае кандидатуру о Корнилія Мандычевского. Крôмъ того поставлено еще кандидатуру п. Клим. Воляньского адъюнкта въ Станиславовѣ.

Читаемо въ *Дѣлѣ:* „На справозданье посольске п. Романчука зôбрало ся до 600 выборцѣвъ и правыборцѣвъ зô всѣхъ, бо и найдальшихъ сторôнъ Калущины, межи ними 10 священникôвъ старшихъ и молодшихъ. Посла витано ентузіястично якъ при самôмъ приѣздѣ на дворци, де его принято хоромъ „многая лѣта" и промовою бурмистра п. Теницкого, такъ и въ салѣ на мѣсци збору. Не тôлько цѣла саля рады повѣтовои биткомъ була заповнена, але такъ само прилягаючи комнаты, а крôмъ того богато народу стояло на дворѣ и слухало та заглядало крôзь ôкна, котри помимо острого морозу мусѣли бути отворени. Явило ся такожь кôлька пань и кôлькохъ Палякôвъ. Зô стороны правительства бувъ староста Дроздовскій. Зборы ôдбули ся въ взôрцевимъ порядку и спокою пôдъ предсѣдательствомъ о. декана Губчака. П. Романчукъ въ цѣлогодинной бесѣдѣ пояснивъ дѣяльнôсть сойму въ остатной сессіи, а особливо свою и своихъ одномышленникôвъ політику. На завôзванье до ставленя интерпеляцій не зголосивъ ся нѣхто, лише кôлькохъ бесѣдникôвъ, священники и селяне, заявляли свое повне довѣріе для п. Романчука. Одтакъ и ухвалено одноголосно вотумъ довѣрія для посла и такъ само одноголосно поставлено его кандидатуру до Рады державнои".

О зборахъ въ Снятыньщинѣ подамо завтра корреспонденцію ирислану нашимъ дописавателемъ.

Въ Старôмъ мѣстѣ ôдбуло ся дня 10 с. м. зôбранье предвыборче въ домѣ декана о. Щавиньского. На зôбранье то явивъ ся проф. Антоневичь и голосивъ, що будь-то-бы пос. Телишевскій не кандидуе въ тôмъ округѣ. На щастье нѣкто тому не повѣривъ. Выбраный на зôбраню тôмъ комитетъ поставивъ кандидатуру посла Телишевского.

Кроника.

— **Є. Е. п. Намѣстникъ** приѣхавъ вчера до Кракова, де сейчасъ по приѣздѣ принимавъ на авдіенцію бôльше особъ, межи тыми президента дра Шляхтовского и кôлькохъ прибувшихъ старостôвъ. Вечеромъ ôдѣхавъ п. Намѣстникъ до Вѣдня.

Є. Е. п. Намѣстникъ именовавъ ц. к. сьержанта повѣтового при 69 баталіонѣ обороны краевои, Осипа Добровольского и ц. к. титил. вахмайстра жандармеріи, Станислава Головачевского, провизоричными канцелистами ц. к. Намѣстництва и призначивъ першого до службы при ц. к. старостве въ Долинѣ, другого до службы при ц. к. старостве въ Мостискахъ.

— **Ц. к. Рада шкôльна краева** именовала тымчасового учителя, Олександра Дещаковского, въ Милошовицахъ, сталымъ учителемъ школы етатовои въ Козѣльникахъ; тымчасову учительку, Іосифу Мровчиньску, въ Рогатинѣ, сталою учителькою молодшою, 4-клясовой школы етатовои женьскои въ Рогатинѣ.

— **Дирекція желѣзниць державныхъ** повѣдомляе: Дня 13 н. ст. лютого выхопили ся зъ шинъ на стаціи Матѣевцѣ двѣ машины при поѣздѣ тягаровôмъ ч. 79 и заступили выѣздъ а взглядно въѣздъ поѣздôвъ на ту стацію. Тому мусѣли подорожни при особовыхъ поѣздахъ высѣдати, але иншихъ наслѣдкôвъ небезпечныхъ не мала та пригода. Вчера рано усунено перешкоду.

— **Материньска любовь.** Зô Сторожинця на Буковинѣ доносять: Жидôвка Марія Гершлібъ побачила крôзь ôкно, що на шинахъ желѣзницѣ льокальнои сидить еи дитина, а ту якъ разъ надъѣздить поѣздъ. Кинулась она ратувати дитину, и змогла еи ще хопити та ôдкинути на бôкъ, але сама не успѣла уже минути небезпечности и поѣздъ поторощивъ нещасну на смерть.

— **За-для ôспы,** котра все еще ширить ся въ Перемышли, продовжило староство перемыске речинець зачати науки по школахъ етатовыхъ и народныхъ до 25 н. ст. лютого. Краева рада шкôльна выдала розпоряджене, щобы гимназію и руску семинарію духовну въ Перемышли замкнути рôвножь до 25 н. ст. лютого.

— **Въ палатѣ адмиралиціи** въ Петербурзѣ недалеко зимного дворця выбухавъ въ послѣдныхъ дняхъ по кôлька разôвъ огонь зъ незвѣстныхъ причинъ. Поліція веде въ сѣй справѣ енергичне слѣдство.

— **Султанъ** визначивъ особну комисію, котра мае удати ся до Вѣдня, щобы тамъ розслѣдити загадочну смерть Садулла-паши.

— **Загальни зборы** Товариства ремѣсникôвъ рускихъ „Зоря" ôдбули ся въ недѣлю. Предметомъ нарадъ бувъ выбôръ нового выдѣлу. Головою выбрано поновно п. Нагôрного.

— **Голову урвала машина** робôтникови, Францови Липинберъ въ фабрицѣ гумовыхъ выборôвъ въ Штайеръ. Черезъ неосторожнôсть дôставъ ся ôнъ пôдъ поясъ и закимъ приспѣшено зъ помочею колесо пôрвало го и ôдтяко єму голову.

— **Въ честь б. министра Дунаевского** дававъ презесъ рады министрôвъ гр. Тааффе великій пращальный обѣдъ. Участь взяли всѣ министры австрійскіи, министръ Szögenyi-Marisch и бôльше высокопоставленыхъ дипломатôвъ.

Др. Дунаевскій выѣжджае на якійсь часъ до Санъ-Ремо, а опôсля приѣде на сталый побутъ до Кракова.

— **Рухъ желѣзниць** вздержаный зъ причины снѣгôвъ на линіи Чортковъ-Гусятынъ.

— **Якъ щедре россійске правительство** для католикôвъ на Литвѣ видно зъ урядовыхъ его выказôвъ призначенои платнѣ для священникôвъ на сей рôкъ. На 6 губерней призначено ажь 149,157 рублѣвъ 60 коп. зъ чого на губ. ковеньску 49,258 руб. вѣленьску 40,744 руб. гродненску 23,379 руб., витебску 19,795 руб., миньску 9,744 руб. и могилевску 6,103 руб Позабиравши величезни католицки фонды на Литвѣ, дають теперь правымъ ихъ властителямъ ледвѣ може 1% зъ того. И то ще ласка для тыхъ, котрыхъ засуджено на необминену загладу.

На будову Базилики Сладчайшого Серця Іисусового на Монтмартръ пôдъ Парижомъ зъ добрôвôльныхъ складокъ зъ цѣлои Франціи вплюнуло до теперь 23,238.688, франк. 15 сант. Зъ того вышло на будôвлю 22,569.465 фр. 73 сант.

— **Англиканьскій пасторъ** Джонъ Бульмеръ перейшовъ на лоно католицкои церкви, зрѣкшись великихъ доходôвъ и значѣня въ графствѣ Дургамъ.

— **Вавилоньске столпотворенье** до нынѣ ще своими розвалинами пышае ся такъ, що на 80 кильометрôвъ докола его видно. Єсть ще зъ него 8 поверхôвъ, фундаменты еѣ займають 194 кв. метрôвъ, цеглы мають на собѣ клиновате письмо, а смола, котру ужито до споєня цеголъ ще до нынѣ находить ся въ побливкôмъ мѣсци. Минувшого року на вершинѣ тои вежи кармелитаньскій мисіонарь поставивъ статуу *Пречистои Дѣвы Побѣдительници*, котру ще Папа Пій IX посвятивъ. При воздвиженю тои статуи брали удѣлъ разомъ зъ католиками и мусулмане.

Вѣсти епархіяльни.

Еп. Перемыска.

На конкурсъ въ речинцемъ до конца цвѣтня с. р. розписани: Островъ, дек. ярославского, и Щутковъ, дек. любачѣвского.

Грамоту похвальну одержавъ о. Северинъ Метеля, сотрудникъ въ Любачевѣ, за ревну науку религіи въ тамошныхъ школахъ народныхъ.

Правительство призволило на дотацію по 300 зр. рôчно для сотрудникôвъ: въ Гойску, дек. добромильского, на часъ душпастырства тамже о. Як. Лукашевича, и въ Сернахъ, дек. мостиского.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

4 (17) лютого.

Вѣдень. *Wiener Ztg.* оповѣщуе номинацію професора высшои школы агрономичнои въ Дублянахъ дра Годлевского на звычайного професора хеміи рôльничои въ университетѣ краковскôмъ.

Москва. Найд. Архикнязь Францъ Фердинандъ присутствовавъ вчера пôдчасъ цвѣчень признаненыхъ до того ôддѣлôвъ пѣхоты, драгонôвъ и козакôвъ; потôмъ звидѣвъ касарнѣ екатеринославского прибочного полка гренадирôвъ, галерію образôвъ Третякова, дôмъ боярина Романа Василеева, церковь катедральну и музей. По снѣданю ôдбувъ Его Величество прогульку по за мѣсто.

Пештъ. Архикнязь Францъ Фердинандъ, прибуде туть дня 20 с. м.

Берлинъ. Загальне зôбранье сторонникôвъ економичнои реформы, одномышленно приняло резолюцію, котра голосить, що интересы рôльництва солидарни суть зъ другими галузями продукціи, а дальше, що ôдностороннe обниженье охоронныхъ мытъ въ лицѣ Австро-Угорщины не дасть ся перевести, и що обниженье рôльничихъ мытъ, есть можливе лише разомъ зъ заведеньемъ пôдвôйнои валюты.

Берлинъ. *Freisinnige Ztg.* довѣдуе ся зъ лѣкарскихъ сферъ, що проф. Лѣбрайху повело ся удобрити Кохову методу, именно, черезъ впрыскиванье лѣку, маючого далеко лѣпше дѣйстовати, чимъ препаратъ Коха.

Софія. Переведени въ Суботу выборы доповняючи до Собранія ôдбули ся всюды спокôйно. Повсемѣстно вышли правительственни кандидаты. Въ Софіи выбрано министра финансôвъ.

Софія. *Agence* зъ певного жерела подае вѣсть въ справѣ мнимого заговору противъ князя и министрôвъ, що одна личнôсть ранена въ біятицѣ на ножи, зъ мести обвинила двохъ своихъ товаришѣвъ о заговоръ. Слѣдство выказало безосновнôсть того обвиненя. Обохъ увязненыхъ освободжено, а обвинителя увязнено и предано суду себѣ-то подозрѣтоге о намѣръ убійства.

Торгъ збôжемъ.

16 лютого	Львôвъ	Терно-пôль	Подволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	7.——8 15	7.——7.85	6.70—7.35	7.10—8.30
Жито	5.80—6.35	5.75—6.20	5.60—5.85	6.——6.45
Ячмѣнь	6.——6.75	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Овесъ	6.——6.40	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Горохъ	6.20—9.75	6.——9.—	6.——8.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42 —52.—	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —.— до —.— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ ôдъ —.— до —.— зл.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ

до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.